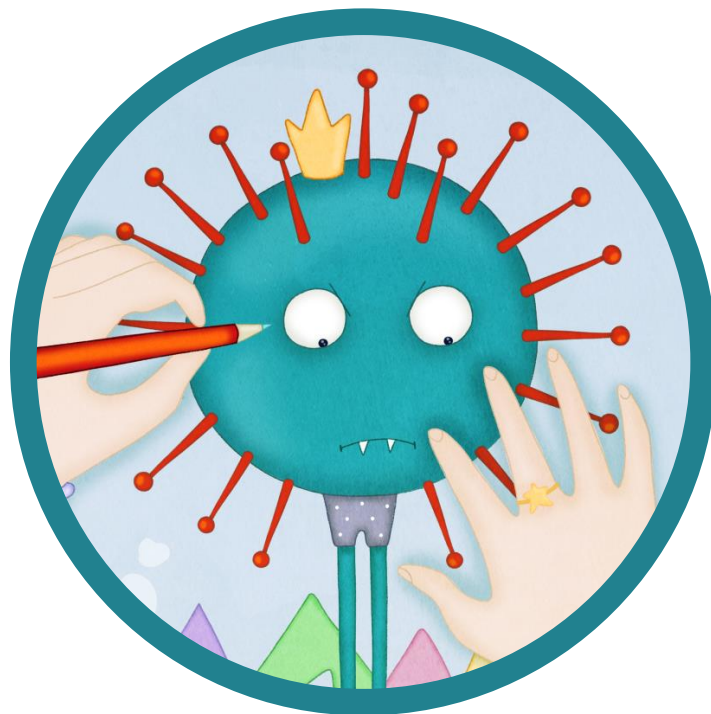


Франческа Далл'Ара

# ІСТОРІЯ ПРО КОРОНАВІРУС

Ілюстрації  
Джади Негрі



УДК 372.41  
I-89

*Літературно-художнє видання*  
Франческа Далл'Ара  
**Історія про коронавірус**  
Ілюстрації Джади Негрі

ТОВ Видавництво «Ранок»  
61071, м. Харків, вул. Кібальчича, 27, к. 135  
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи  
ДК №5215 від 22.09.2016

З питань реалізації звертатися:  
м. Харків, тел.: (057) 727-70-80;  
e-mail: commerce@ranok.com.ua

Інтернет-магазин: www.ranok.com.ua  
Тел.: (057) 727-70-90, (067) 546-53-73,  
e-mail: pochta@ranok.com.ua,  
61051, м. Харків, вул. Котельниківська, 5

Для читання дорослими дітям

Висновок санітарно-епідеміологічної експертизи  
№ 602-123-20-1/41536 від 01.10.2018 р.

ISBN 978-617-09-6422-9

© Земляннікова М. І., переклад, 2020  
© ВГ «Кенгуру», 2020  
© ТОВ Видавництво «РАНОК», 2020

Усі права захищено. Жодна частина цієї книжки та інформація, що міститься в ній, не може бути скопійована і розповсюджена в будь-якій формі та в будь-який спосіб, у тому числі в електронному вигляді, без письмової згоди видавця.



This story has been placed at our disposal by courtesy of Edizioni Centro Studi Erickson S.p.A., an Italian publishing house specializing in learning disorders and inclusive teaching, as well as in narrative and educational texts for children and parents.

*All rights reserved. No part of this book may be reproduced by any means in whole or in part without written permission from the publisher.*

Original title: *Storia di un Coronavirus*

© 2020 Edizioni Centro Studi Erickson S.p.A.  
Via del Pioppeto 24  
Trento, Italy  
www.erickson.it  
www.erickson.international

## **КІЛЬКА СЛІВ ПРО АВТОРІВ КНИЖКИ:**

### **ФРАНЧЕСКА ДАЛЛ'АРА**

Психолог і психотерапевт, працює з 2015 р. у дитячому відділенні італійської лікарні рідкісних захворювань.

### **ДЖАДА НЕГРІ**

Психолог, психотерапевт, художник, викладач Європейського Інституту Дизайну. З 2009 року співпрацює з видавцями дитячої літератури, ілюструючи книжки і журнали.

Переклала українською Земляннікова М. І.

### **АВТОР ВИСЛОВЛЮЄ ПОДЯКУ**

Марії Антонеллі Костантіно — завідувачці відділення лікарні — за ідею перетворити почуття тривоги і безсилля на творчий пошук шляхів, як донести до дітей інформацію про те, що відбувається сьогодні з нами, що за вірус охопив світ.

Автор завдячує всім колегам, які також загорілися цією ідеєю та підтримали її. Без їхніх порад діалоги Віолети з мамою не були б такі цікаві.

А ще особливе «спасибі» від автора всім людям, які читатимуть цю історію дітям. «Усвідомлення того, що я можу в ці складні часи поширити свої сподівання на добро серед людей, живить мою віру й надає сили! — стверджує автор. — Не забувайте: правді, навіть жорстокій, треба дивитися в очі! Живіть із вірою, надією і любов'ю!»

# ВСТУП

Сьогодні вчені всього світу шукають відповіді на запитання, як стримати і подолати вірус SARS-Cov2. Як розказати про цю проблему дітям? Зміна звичного способу життя, незрозуміння того, що відбувається навколо, тривога, що відчувається з боку дорослих... — усе це може стати причиною дезорієнтації, навіть викликати паніку, особливо в малюків. Ще складнішою ця ситуація є для дітей із вразливою психікою, для дітей із порушенням розвитку нервової системи, їм ще важче управляти емоціями.

Важливо говорити з дітьми, пояснювати їм все спокійно, дохідливо, використовуючи прості, зрозумілі фрази. Краще казати правду і не гарантувати щасливе вирішення проблеми найближчим часом. Іноді ситуація виходить з-під контролю, і це змушує нас турбуватися. Але необхідно знайти потрібні слова, акцентуючи увагу на поясненні причин теперішніх змін життя, важливості прийняття цих змін і на навчанні базових правил поведінки задля збереження здоров'я.

Перш за все, потрібно підбадьорити дитину та переконати її в тому, що дорослі роблять усе можливе, щоб подолати небезпеку. Хоча ще й існує багато невизначеності та проблем. Не забувайте, діти здатні інтерпретувати все на власний розсуд, якщо не отримують жодних пояснень.

Треба розмовляти з дітьми, слухати їх, щоб уникнути плутанини в їхніх голівках та зайвої тривоги. Необхідно знайти час на обговорення їхніх реальних проблем (скоріше за все, вони відрізняються від наших). Можливо, разом буде легше знайти рішення.

І найголовніше — допоможіть дітям зрозуміти, що можна і необхідно (!) говорити про те, що турбує, доведіть, що разом ми можемо бути щасливі навіть у ці непрості часи. Слід знайти нові шляхи для зміцнення родинних стосунків, адаптуватися до нових обставин.

Колектив нашої лікарні поставив собі за мету допомогти батькам та дітям зрозуміти, що таке коронавірус, які в нього бувають наслідки і яких обмежень слід дотримуватися. А що може бути краще для спілкування з дитиною, обміну емоціями, ніж спільне читання? Так і народилась історія, яку ми пропонуємо вам прочитати разом. Це просте оповідання про непросту реальність написано для батьків, які переживають разом з дітьми складний період. Отже, влаштовуйтеся зручніше і читайте!

*Марія Антонелла Костантіно*



Fondazione IRCCS Ca' Granda  
Ospedale Maggiore Policlinico

Sistema Socio Sanitario



Regione  
Lombardia

# ІСТОРІЯ ПРО КОРОНАВІРУС

**М**айже стемніло, але Віолета ще не лягала спати. Вона сиділа за своїм столом і малювала великих монстрів.

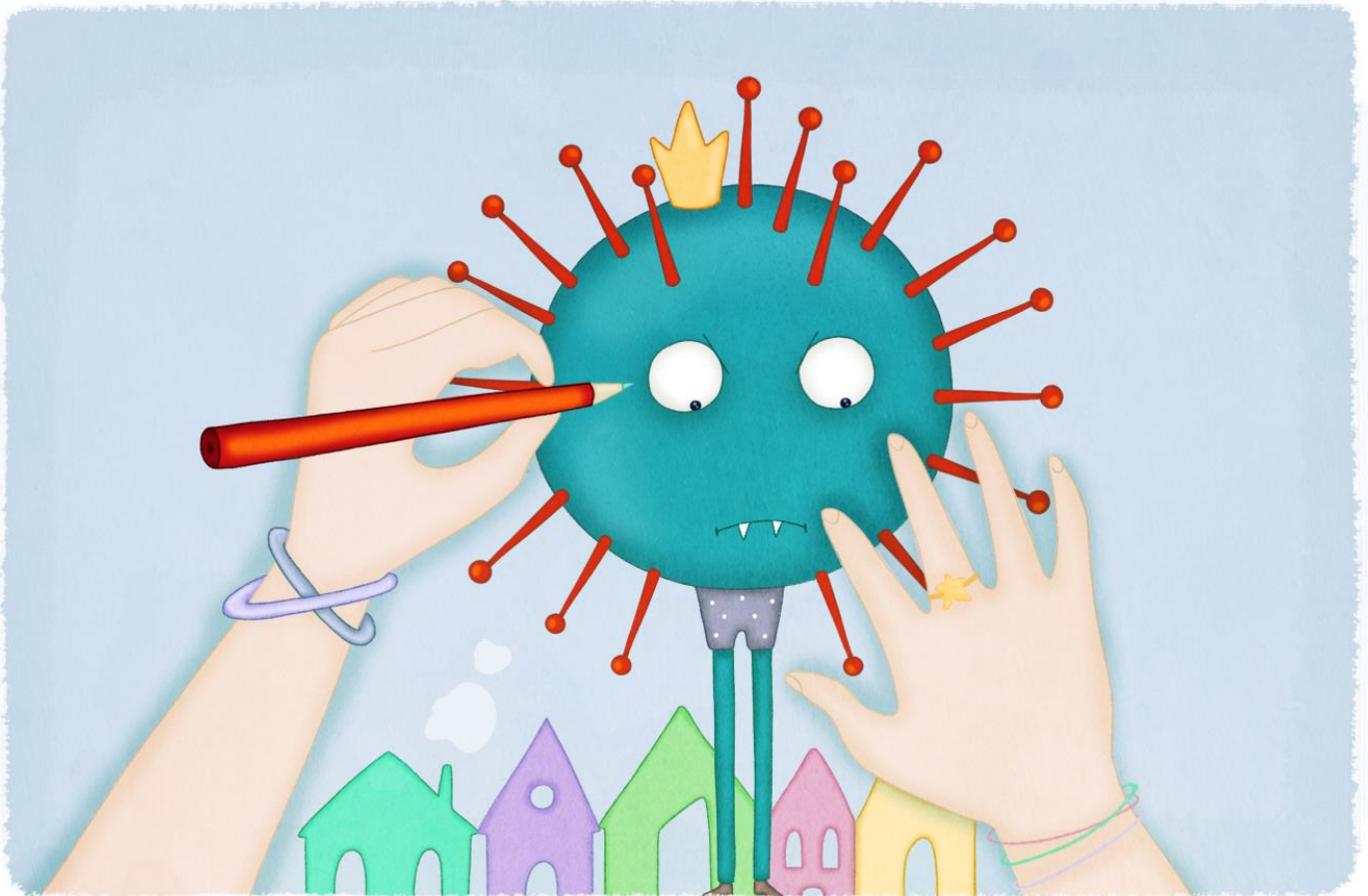
— Що ти малюєш, любя? Уже час іти до ліжка, — зауважила мама.

— Я малюю коронавірус, — відповіла дівчинка спокійно.

— Гм... коронавірус не такий великий! — посміхнулась мама.

— Невже? Тоді ж чому всі так його бояться?

Віолета була збита з пантелику. Вона була впевнена: те, що так лякає дорослих, те, через що закрили навіть школи, має бути щонайменше на 30 футів вище за її батька!



— Ходімо до ліжечка, я розповім тобі про це чудовисько...

Віолета з матусею зручно влаштувались під теплою ковдрою, і мама почала розповідь: «Колись, ще у давнину, у далекій-далекій країні народився маленький монстр на ім'я Коронавірус. Він був такий крихітний, що оселився у слині людей».

— Який жах! У слині людей?! — з відразою вигукнула Віолета.

— Так, а ще у шмарклях, — мама тихенько засміялась і продовжила історію:

«Відтоді Коронавірус полюбив жити в таких огидних місцях. А ще він тепер обожнює подорожувати світом. І робить це, стрибаючи від однієї людини до іншої!»

— А як йому це вдається? Як він стрибає від людини до людини? — із цікавістю спитала Віолета.

— Він летить на маленьких краплях слини, коли хтось чхає або кашляє... А зараз цей шкідливий негідник дуже розійшовся! Ось чому я прошу тебе мити руки частіше, ніж ти робила це завжди. Ось чому зараз не слід обійматися і цілуватися із друзями, треба бути дуже обережними. Щоб уникнути небезпеки, було навіть вирішено закрити тимчасово школи, великі торговельні центри, кав'ярні. Цей захід називається «карантин». Під час карантину всі повинні носити маски у громадських місцях, щоб захистити себе від хвороби!

— Ой! А я сьогодні цілувала тебе і татка... а що як маленький монстр живе тепер у моїй слині?

— Не хвилюйся, любя! Усе буде гаразд. Учені й лікарі дуже напружено працюють, щоб дізнатися якомога більше про цей вірус і зрозуміти, як з ним боротися. Ти знаєш, що вже відомо?

— Що? Кажі скоріше! Я теж хочу знати! — вигукнула Віолета.

— Виявляється, цей вірус не любить діточок, незважаючи на те, що вони часто бувають сопливі! І якщо він і потрапляє в їхній організм, діти позбавляються його досить швидко і, як правило, без жодних наслідків!



— А що робитимуть діти, якщо захворіють усі дорослі? — запитала Віолета.

— Люди роблять усе, щоб цьому запобігти. У країнах, де спостерігається багато випадків хвороби, ввели карантин, якого всім необхідно дотримуватися, хоча це буває і незручно, і нудно. Але ж ми не хочемо, щоб слина з вірусом гуляла повсюди! Проте, якщо ми все ж таки захворіємо, лікарі про нас подбають.

— Так, мамо, я зрозуміла. Але якщо і лікарі захворіють? Хто ж нам скаже, які ліки приймати? — Віолета раптово збагнула, що навіть медики можуть заразитися!

— Це, донечко, і турбує зараз усіх. Треба вилікувати всіх хворих та зупинити «прогулянки» цього маленького чудовиська. А ще ти маєш знати: у деяких людей цей вірус проявляється слабо, як звичайна застуда. Може боліти горло, початися кашель, і все це іноді супроводжується підвищенням температури. Але завдяки вчасному прийманню ліків через кілька днів люди одужують.





— А як решта людей? — Віолета продовжувала турбуватися.

— Літні люди і люди, які мають проблеми зі здоров'ям, перебувають у зоні ризику, і нам треба захистити їх.

— Люди похилого віку, такі як моя прабабуся, яка дуже слабенька? Вони можуть померти?

— Так, саме такі люди. Якщо вірус потрапить до їхнього організму, їх слід негайно госпіталізувати і довго й ретельно лікувати. Але, на жаль, деякі з них так і не одужують...

— Я розумію, мамо. А ти можеш сказати бабусі, щоб вона не виходила з дому? — запитала дівчинка.

— Вона й не виходить. Ми теж її не навідуємо часто, бо бережемо. Лише привозимо їй продукти. Проте твоя сестричка Дженні телефонує їй кожного дня і не дає сумувати!

— Але ж чому тато ходить щодня на роботу?

— Тому що існують такі професії, без яких люди не можуть обійтися. Хтось повинен випікати хліб, хтось лікувати людей, хтось стежити за громадським порядком. Просто люди, які змушені ходити на роботу, поведуться особливо обережно. Вони носять маски, часто і ретельно миють руки.



Іноді людям доводиться надягати рукавички і тримати безпечну дистанцію один від одного. Але... якщо подумати, то є і дещо приємне, що з'явилося через появу маленького лиходія. Зараз багато батьків проводять більше часу зі своїми діточками.

— А як щодо прогулянок? Ми можемо виходити на вулицю? — нетерпляче запитала Віолета.

— Виходити зрідка на вулицю можна, але не слід перебувати в місцях скупчення людей, бо зараз це небезпечно. А що як ми завтра сядемо на матраці у твоїй кімнаті, відкриємо всі вікна і пускатимемо мильні бульбашки? Сонечко пригріватиме, ми зможемо заплющити очі й уявити, що гуляємо в парку!

— Що?! Ти дозволиш пускати бульбашки в кімнаті?! — здивувалась дівчинка.

— Так, дозволю! — посміхнулась мама. — Я ж казала, що в усьому можна знайти і позитивні моменти!





— Ура! Можна буде пускати бульбашки!!! Дякую, мамо!  
Але... — обличчя Віолети стало сумним. — Я скучила за друзями.  
Мені нудно вдома цілий день. Мені навіть учителів не вистачає!

— Я так тебе розумію, донечко! Мені теж буває сумно.  
Завтра ми можемо скласти список тих, за ким скучили  
найбільше, і поспілкуватися з ними по відеозв'язку, —  
запропонувала мама.

— Правда? Я зможу поговорити із друзями з твого  
смартфона? — дівчинка аж підстрибнула на radoщах.

— Лише двадцять хвилин на день, моя улюблена  
мавпочко! — мама посміхнулась, їй було радісно від того,  
що Віолета адаптується до нової ситуації і захоплена новими  
ідеями.

— Отже, завтра ми поснідаємо кексами, потім зробимо  
домашнє завдання, поспілкуємось із друзями по відео...  
Пізніше ти допоможеш мені помити посуд, а тоді ми нарешті  
відкриємо вікна і заповнимо кімнату бульбашками!



Я тут ще подумала, а чому б нам не зробити піцу й не порадувати тата, коли він прийде з роботи? Отже, із чим буде піца? Із салями або шинкою? Віолета?..

Але дівчинка вже не відповіла, бо міцно спала. Вона більше не думала про монстра, її голівка була зайнята новими ідеями та планами на наступний день.

«На добраніч, моє сонечко, солодких тобі снів...» — прошепотіла мама, ледь торкнувшись лобика Віолети губами.



